

De Postrijder der provincie Limburg

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per
drukregel.

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÈS, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

TONGEREN, DEN 6 JULI.

Gemeente kiezing.

Als men nagaat hoeveel vlegelarijen er in de kiezing van verleden maandag gebeurd zijn, dan moet men verwonderd zijn dat er zelfs twee katholieke kandidaten de meerderheid der stemmen bekomen hebben. Wat hier in Tongeren omgegaan is, dat heeft zich nooit in geene stad van het land vertoond. De dwang dien de liberalen op de kleine kiezers hebben doen drukken, de leugens, de beloften, de bedreigingen, de laster dien men tegen de katholieke kandidaten in het werk gesteld heeft, dat alles heeft bijgedragen om dien ongehooflijken uitslag voort te brengen.

Maar hetgeen de grootste oorzaak geweest is van onze nederlaag, dat is het gedrag van M. den schepen Perreau, voorzitter der *Katholieke Vereniging*, die, veertien dagen voor de kiezing de katholieken verlaten heeft om zich in de armen der liberalen te werpen.

Had M. Perreau zich, na zijne afscheiding van de *Katholieke Vereniging*, buiten den strijd gehouden, had hij geweigerd van zich nog te laten herkieszen, dan ten minste ware zijn gedrag minder laakbaar.

Maar de voorzitter der katholieken heeft niet alleen zijne politieke partijgangers den rug gedraaid, hij is de kandidaat der liberalen geworden en, wat nog meer is, alles wat in zijne macht was, heeft hij in het werk gesteld om de liberalen te doen zegeprelen.

En M. Perreau is voorzitter der *Katholieke Vereniging* welke hij zelf over acht maanden gesticht heeft om de liberale partij te bestrijden!

Wij vragen het aan al wie zijne vijf zinnen heeft, is zulke kazakdraaijerij nog ooit te zien geweest?

M. Perreau heeft aan de kiezers eenen omzendbrief toegestuurd waarin hij verklaart katholiek te zijn en gezinszins de liberale principen voor te staan in zake van kerkhof en onderwijs. En op het zelfde oogenblik scheidt M. Perreau zich af van degenen die het katholiek kerkhof willen eerbiedigen, die het godsdienstig onderwijs in ons kollegie willen handhaven en hij spant al zijne krachten in, om de kiezing te verzekeren van mannen die deze twee groote katholieke belangen zullen den hals breken.

Wij vragen het, verdient zulke man nog de achting die hem vroeger omringde?

Is dat geene schande voor de kiezers van

Tongeren van de meerderheid in den gemeente-raad aan de liberalen gegeven te hebben? Zijt gij niet beschaamd, gij kiezer, die u misschien hebt laten ompraten, hetzij door schoone woorden, hetzij door geld, hetzij door drank? Foei! staat gij niet beschaamd? Gij wist dat gij kwaad deed; gij wist dat uw geweten u niet toeliet wat gij gedaan hebt. Maar gij hebt in uw zelven gezegd: het zal op eene stem niet aankomen, en er zijn er tien andere geweest die juist gesproken hebben zoo als gij. En hadden die tien kiezers den moed gehad om aan de liberale kiesjagers te antwoorden: ik heb een plicht te volbrengen waaraan ik in mijn geweten niet mag te kort blijven, ik wil een man van eer zijn, ik wil getrouw blijven aan mijne eerlijke grondbeginselen, ik wil niet bijdragen om de oneerlijke liberale partij boven te helpen, dan was de gansche liberale lijst overwonnen en dan waren de stoffelijke en zedelijke belangen der stad niet in gevaar gebracht.

Maar eenige flauwhartige menschen hebben zich laten voorbij praten door de verleidelijke woorden, door de leugens eener partij die zelfs tot nu toe niet heeft durven verklaren welke hare inzichten zijn in zake van kerkhof en van godsdienstig onderwijs.

Dat de liberale partij maar victorie zinge. Een eerlijk man zal hun die overwinning niet benijden. Wij voor ons deel willen liever met eere op het slagveld vallen, dan met schande zegeprelen. De katholieken hebben niets dan eerlijke middelen gebruikt om den kiezer te overtuigen; de liberalen integendeel hebben de slechtste middelen in het werk gesteld om met geweld den wil der kiezers te bedwingen. De katholieken kunnen met trotsheid het hoofd verheffen; de liberalen moeten rood van schaamte de oogen nederslaan.

De voorzitters onzer twee kiesbureelen hebben verleden maandag de eene onwettelijkheid over de andere uitgezet.

Men weet dat de katholieke lijst slechts tien namen bevatte, terwijl er elf raadsleden te kiezen waren.

Wat doen nu de twee voorzitters? Op het oogenblik dat de stemming moet beginnen, verklaren zij dat alle stembriefjes die voor elfden kandidaat den naam dragen van iemand die niet op den rang staat, zullen nietig zijn en als geteekende briefjes beschouwd worden.

Wij zouden wel eens willen weten welk artikel der wet deze twee wetgeleerden inroepen om eenen kiezer te beletten van op zijn stembriefje den naam te plaatsen van iemand

vasten tred; ondersteund door de overspanning van hare smart, trad zij naar buiten, bijna zonder bewustzijn, zonder te letten op hen, die haar voorbij gingen, noch op de algemeene drukte of het gewoel, dat de straten vervulde. Rustig en kalm, slechts luisterende naar de stemmen, die in haar eigen hart tot haar spraken, ging, zij verder, de groote straat ten einde, over pleinen en door nauwe stegen en steegjes heen, naar... ja, waarheen, dat wist zij zelve niet. Op eens, in de kromme van eene straat, kwam haar een stroom van schreeuwende, jubelende menschen tegemoet, als van uit den grond doken ieder oogenblik nieuwe, grootere massas op; fransche soldaten marcheerden met haastigen tred voorbij, en het volk begeleidde ze met gefluit, met spotternijen en met geschreeuw. Daartusschen kwamen gewapende burgers te voorschijn, die met groote drukte zich plaats maakten en slechts met moeite door het opeengepakte volk heen-drongen.

Ook Aurelia wilde verder gaan, maar de golvende volksmassas hielden haar tegen, drongen haar terug, en riepen haar eindelijk uit de betoovering terug in de werkelijkheid, zoodat zij kon waarnemen, wat er om haar heen voorviel.

Haar oor vernam nu het schreeuwen en jubelen en de jauchtonen, die overal opzegen.

« Weet gij het al, » riep eene stem nevens haar; « weet gij het al, de Russen staan voor de poorten! »

« Neen, » schreeuwde een ander, « zij staan niet meer voor de poorten, maar zij trekken de stad reeds binnen. Het was alles goed voorbereid, en zoo ingericht, dat de saamgezworenen juist de wach bij de poorten hadden, toen Tschernitsch met zijne Russen aankwam. »

« Vivat! hoera! » bromde een ander, die in ademlooze haast uit de naastbijzijnde zijstraat

die kiesbaar is, schoon hij niet op den rang zij? Indien er tusschen de kandidaten slechts tien zijn die mij vertrouwen inboezemen, uit welk recht wilt gij mij dan verbieden van voor elfden kandidaat iemand te kiezen die niet op den rang is? Waarom beslist gij niet heel eenvoudig dat alle stembriefjes nietig zijn indien de namen der liberale kandidaten er niet opstaan? Dat zou veel franker zijn.

De wet zegt:

« Indien op het bepaalde uur, de stemopnemers niet tegenwoordig zijn, zal de voorzitter het bureau aanvullen bij middel der tegenwoordig zijnde kiezers die de hoogste belastingen betalen. »

In het tweede bureau bevond zich op het bepaalde uur een der personen die aangeduid waren om het ambt van stemopnemer te vervullen, die heel goed in staat was deze functie te bekleeden en die gereed was plaats te nemen aan het bureau.

De voorzitter deed alsof hij hem niet zag en hij deed de plaats van stemopnemer bekleeden door iemand die zelfs niet op de lijst stond. Daar was alweer eens de wet onder de voeten getreden.

Dat is nog alles niet.

De wet zegt dat de voorzitter, alvorens de kies operatiën te beginnen, sommige bepaalde artikels der kieswetten moet doen voorlezen.

Waarom werd dat niet gedaan? Het is misschien een vergeet. In alle geval, men moet bekennen dat die groote wetmannen daar in weinig tijd eenen heelen hoop onwettelijkheden begaan hebben.

In den omzendbrief welken de liberale kandidaten den 24 juni aan de kiezers gezonden hebben, lezen wij het volgende:

« Wij willen getrouwelijk en zonder geheim vooruitzicht onze onderwijs-gestichten « behouden gelijk zij nu bestaan. Zij zijn met « recht, sedert meer dan eene halve eeuw, « de roem onzer bevolking. »

Dus, op het oogenblik dat de katholieken het bestuur verlaten, zijn onze tegenstrevers genoodzaakt te bekennen dat onze scholen zich in den bloeiendsten toestand bevinden.

Wij zullen nieuwsgierig zijn om te zien in welken staat onze scholen en bijzonderlijk ons stads-kollegie zich zullen bevinden, na gedurende drie jaren onder het liberaal bestuur gestaan te hebben.

kwam aanrennen, vivat! hoera! de Franschen vluchten! De keurvorst trekt daar juist de stad binnen, en aan zijne zijde rijdt generaal von Werbern! »

— Mijne vader! riep Aurelia verrukt, mijn vader! Laat mij naar hem toegaan! hij moet Ernst redden, hem bevrijden!

— Zij komen, zij komen! brulde de menigte, en de donkere massas scheiden zich, en in hun midden vertoonden zich de gesloten gelederen van strijddvaardigen regimenten. Aan hun hoofd zag men den keurvorst van Hessen. naast hem generaal von Werbern. Aurelia zag enkel hem, zij liep op hem toe en vatte zijne beide handen.

— Vader, vader, terwijl gij strijden zult, doodt men hem, den getrouwen dienaar van den keurvorst. Haast u, vader, haast u, iedere minuut kan hem den dood brengen!

— Wien? vroeg de keurvorst, zich tot den generaal wendend.

— Ernst von Wandberg, riep Aurelia, de getrouwe verdiediger van zijnen vorst. De Franschen willen hem als verrader dood schieten. Reeds hebben zij hem naar de gerechtsplaats gevoerd. Hij sterft, als men hem niet spoedig ter hulp komt!

— Haast u, mijn vriend, haast u, riep de keurvorst, gij zult nog juist bij tijds hier zijn, om aan den strijd deel te nemen. De Franschen hebben zich op het plein om het slot verzameld, daar zal het beslissend gevecht plaats hebben, daar vindt gij mij.

— Haast u, vader, of hij sterft! riep Aurelia smeekend.

De generaal nam hare hand, wenkte een detachement soldaten, en sloeg, door hen begeleid, den weg in, dien Aurelia hem aanwees.

Buiten voor de poort, op een met boom omgeven plein, niet verre van den straatweg, was een ernstige groep bijeen verzameld. Solda-

Het *Handelsblad* wijdt aan de kiezingen van Antwerpen een artikel dat onder alle opzichten toepasbaar is aan Tongeren.

« De liberalen zeggen dat de verlegging van den kiescijns, die het kabinet d'Anethan ons gegeven heeft, tegen de conservatieve partij gedraaid is.

« Dat is waar, want de kleine kiezers zijn lichtelijk vatbaar voor bedreiging, voor geweld en wat zoo al meer.

« Gelijk de duivel verleidt, zoo is de doktrinaire partij naar die kleine kiezers gegaan en zij heeft hier bedreigd, daar gedrukt, ginder bedorven.

« Wonderlijk is het echter, dat die kleine kiezers nu uitgetrompet worden als waren zij de redders van het vaderland!

« De kiezers van 42 fr. zijn nu niets meer dan domkoppen; het zijn de kleine kiezers die al het politiek verstand alleen bezitten.

« Maar toen aan die burgers het kiesrecht moest worden gegeven, wilde M. Frère en gansch zijn aanhang er niet van weten; toen werd die kleine burgerij als onwaardig aanzien om het stemrecht te bekomen.

« Ja, wij zijn in den uitslag bedrogen, niet door de burgers, maar wel door de doktrinaire partij.

« Eerlijk en deftig, als onze partij is, hadden wij nooit gedacht dat de liberale partij gebruik zou hebben gemaakt van middelen, die de eerlijkheid verbiedt.

« Wij hadden gedacht, dat men bij die nieuwe kiezers tot de redeneering zou hebben gesproken, en hen eerlijk in het politiek leven zou hebben opgeleid.

« Doch wij hebben vergeten, dat wij te doen hadden met eene partij, voor welke alle middelen, welkdanige ook, goed zijn! »

Kiezing van Munsterbilien.

Twee volledige lijsten stonden tegen elkander op den rang.

Ingestreven kiezers 40. — Stemmers 28.	
M. Léon de Mathys,	28 stemmen.
Nicolas Cloosen,	28 »
Hendrik Bessemes,	28 »
Jean Brandts,	28 »
Hubert Neyt,	28 »
Jean Schouls,	28 »
Hendrik Vandebecck,	28 »
Theodor Wynen,	28 »
Joseph Schroeders,	27 »

Geen der uitgaande leden is herkozen.

De Heiligen van Wintershoven.

Over eenige jaren, bij de inhuldiging van het standbeeld van Ambiorix in het aloude

ten in franschen uniform plaatsten zich juist in het gelid; tegenover hen, in het midden van twee officiers stond Ernst von Wandberg, met geboide handen. Zijn gelaat was doodsbleeke, maar kalm en gelaten, zijn helder oog dwaalde in de verte rond, in de richting van de stad, van waar men een hevige geweer vuur en het storm-luiden der klokken vernam.

— Gij handelt in strijd met het kriegsrecht, riep hij nu, niet smeekend, maar dreigend. Het vonnis luidt, dat ik heden tegen den avond moet worden doodgeschoten. De zon daalt nog niet naar het westen, het schemert nog niet eens, en als bloedorstige hyenas overvalt gij mij reeds en vraagt mijn bloed.

— De generaal heeft het zoo bevolen, zeide een der officiers, de schouders ophalend. De tijd dringt, de wet verlangt haar offer, en wij hebben haast!

— Ja, gij hebt haast, riep Ernst hevig, hoort gij het schieten? Het zijn mijne vrienden, de bevrijders des vaderlands die daar strijden. Ja, gij hebt haast, want het eerstvolgend uur breng u gevaar en dood! Ha, hoe kraakt het, hoe dondert het geschut! en ieder schot gaat in het hart van een vijand! O, nu zal den dood mij licht vallen, want mijne vrienden zullen mij wreken!

— Bindt hem de oogen! bevoel de officier.

— Neen, riep Ernst, neen, ik wil den dood moedig in het aangezicht zien, ik heb hem in mijn leven nooit gevreesd, en...

Daar komt uit de nabijgelegen poort eene donkere volksmassa te voorschijn, daar bliksemen zwaarden en knikkes geweeren en honderd stemmen roepen: « Halt! Wanneer gij hem doodt, doodt wij u! Laat hem vrij, en wij laten u ook vrij! » En voor allen uit, voor de soldaten, voor het volk, voor haren vader zelfs, ziet men Aurelia. Als een engel komt zij aange-

DE SAMENZWERING.

Historische novelle naar het Hoogduitsch.

(VERVOLG EN EINDE.)

X.

Aurelia had in volkomen overspanning, het bleek gelaat met tranen overdekt, in allerijl het gevangenisplein verlaten. De gevangenenbewaarder, die aan de andere zijde van de deur op haar gewacht had, voerde haar door de donkere gangen tot aan den uitgang van het gebouw, waar een officier met een priket soldaten haar stond af te wachten.

— Komt gij alleen? vroeg de officier, haar tegemoet tredend.

Zij had de kracht om haar hoofd trotsch omhoog te heffen, en hare tranen te onderdruken.

— Ja, zeide zij, met een stem, die niet trilde, ja, ik kom alleen.

— Heeft hij geweigerd? vroeg de officier. Wil hij de gratie niet aannemen, de voorwaarden niet onderteekenen?

— Neen, riep zij met eene verhevne uitdrukking op haar gelaat, neen, hij wil de smadelijke voorwaarden niet onderteekenen, hij wil geene genade, die hem onteert. Hij wil sterven, getrouw aan zijn vaderland en aan zijn Duitschen vorst.

— Hij zal zijn zin hebben, zeide de officier, de schouders ophalend. Mijn bevel luidt om den gevangene, indien hij de gratie niet aanneemt en de voorwaarden niet vervult, terstond naar de gerechtsplaats te brengen.

Hij wenkte zijne soldaten, en begaf zich, door hen begeleid, naar het inwendige van het gebouw. Aurelia, ging verder met opgericht hoofd, en